

samme Lejlighed gjorde Tjeneste som Skafter, paa Stedet gennempryglede hende for hele Selskabets Øjne, lod Folk sig ikke formilde men tog fremtidigt — for at undgaa en lignende Skandale — deres Kogekoner inde fra Staden.

Herfra stammede det Samfundshad, der havde gjort dette stakkels Kvindemenneske til Egnens eneste Socialist, og efter det omtalte Møde i Forsamlingshuset var hendes Forbitrelse navnlig gaaet ud over Emanuel.

Men Hansine, der i disse Dage havde en underlig Trang til at forsone, og som i sin bange Lykke gjerne vilde sprede enhver Sky, der kunde komme til at true hendes Fremtids Himmel, gik en Eftermiddag ud til den faldefærdige Rønne langt ude i Egedet, hvor Maren boede, for at bede hende om at koge til hendes Bryllup. Den arme Kone blev som sønderknust af Rørelse; efter et Øjebliks Kamp med sin Stolthed brød hun ud i en hylende Graad og bøjede sig til sidst — til Hansines store Forskrækkelse — ned i Knæene og kyssede hendes Haand.